

'Dit boek is geweldig!'

HET FABELDIEREN PARK

De verdachte draak

Tui T. & Kari Sutherland

Drakenberg

Reptielenhuis

Griffioenen

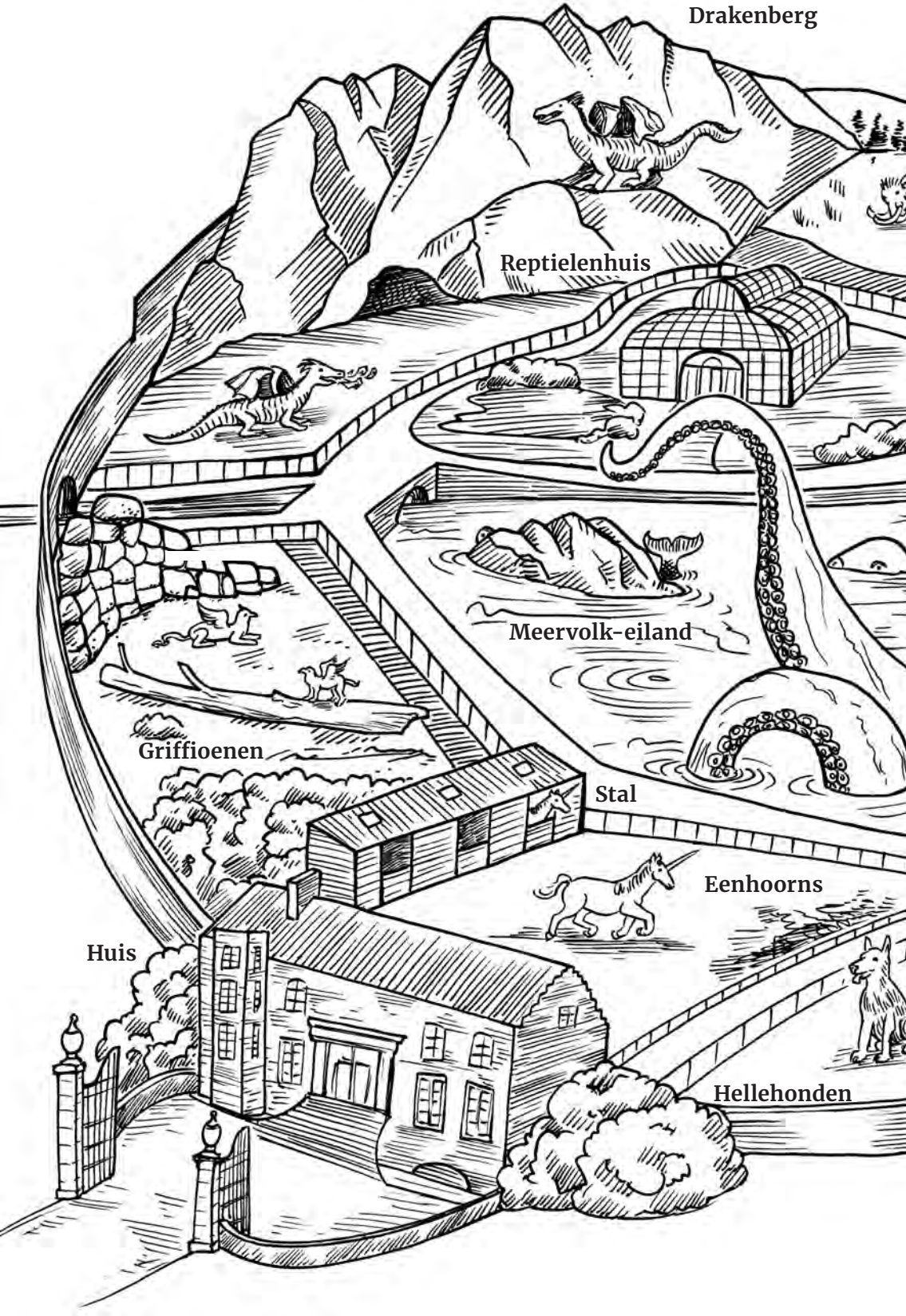
Meervolk-eiland

Stal

Eenhoorns

Huis

Hellehonden

Mammoet

Yeti-hooglanden

Voliere

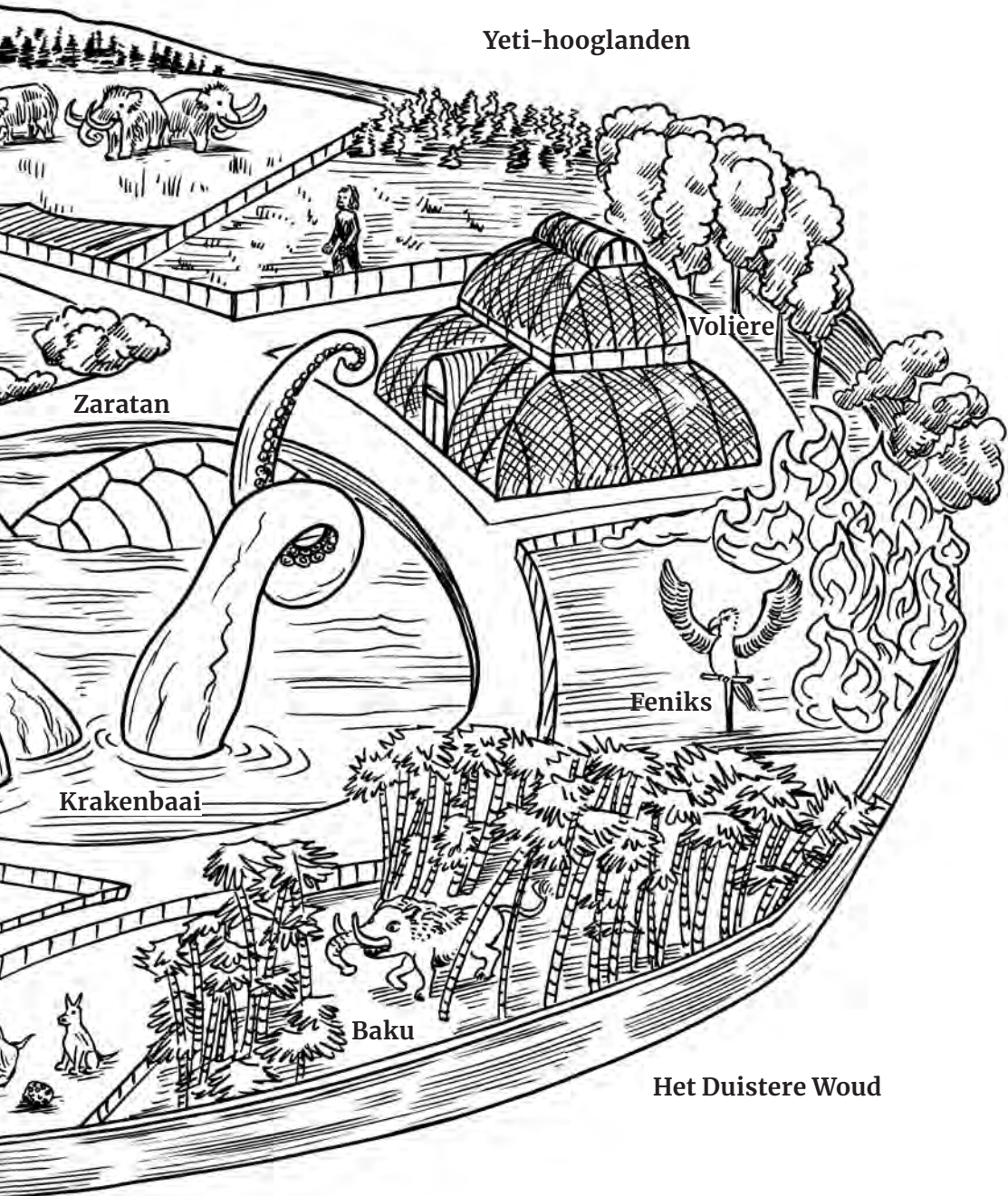
Zaratan

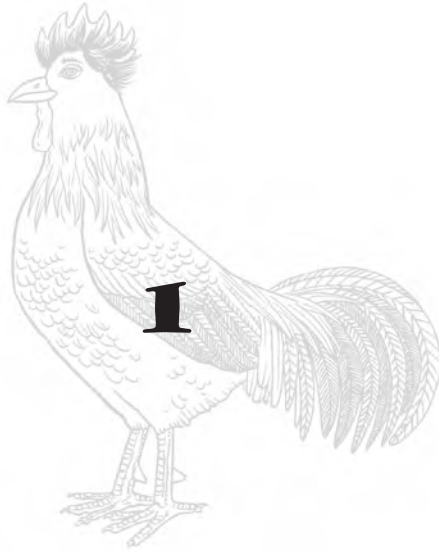
Feniks

Krakenbaai

Baku

Het Duistere Woud

Het zonlicht weerkaatste op de staarten van de meerminnen die zich aan de rand van het meer verzameld hadden. De twee eenhoorns bogen sierlijk hun hoofd om een slokje water te nemen en deden net alsof ze niet aan het afluisteren waren. Jonas de Wild hoorde de spelende griffioenwelpen in hun verblijf piepen en keffen, blij dat ze weer thuis waren.

Het leek een vredige zondagochtend in het fabeldierenpark... behalve dan dat er tussen Evi en hem in een bebloede veer op het natte gras lag.

Veren. Alweer.

Het was nog maar twee dagen geleden dat Jonas bij het wakker worden een paar grote veren op de vloer van zijn slaapkamer had gevonden. Die veren waren van een griffioenwelp die zich onder zijn bed had verstopt. En die welp had hem naar dit fabeldierenpark geleid – een geheim tehuis voor fabeldieren, dat gerund werd door de familie van Jonas' klasgenootje Evi.

Maar deze veer was wit, groter dan de griffioenveren, en had met een moord te maken.

Jonas bukte zich om de veer op te rapen, maar Evi trok hem aan zijn schouder terug.

‘Niet aankomen,’ zei ze. ‘Het kan een bewijsstuk zijn.’ Ze rilde. ‘En het is ook nog gruwelijk.’ Ze wreef nerveus over haar pols en schudde haar halflange, roodbruine haar uit haar gezicht. Haar ogen waren strak op de deur van de volière gericht. Er was al een halfuur niemand naar buiten gekomen, sinds Evi’s vader hen had weggestuurd van de plek waar de moord was gepleegd.

Jonas bekeek de veer een ogenblik aandachtig. Toen maakte hij er een foto van met zijn telefoon, met de volière op de achtergrond. Daarbinnen lagen overal veren in het rond, en dan had je nog de bloedspetters op de kussens en de repen zijde van Lizzy’s nest. Er was tenminste geen lijk: de gans zelf was nergens te vinden. Jonas wist vrij zeker dat hij niet zou willen zien wat er nog van haar over was.

‘Wat denk jij dat er gebeurd is?’ vroeg hij aan Evi. ‘Die arme gans.’ Hij had maar vijf minuten met Lizzy doorgebracht, maar het was een afschuwelijk idee dat iemand die twee dagen geleden nog leefde, nu dood was.

‘Ik heb geen idee,’ zei Evi. ‘Er is nog nooit een aanval geweest in het fabeldierenpark. Ik kan het gewoon niet geloven.’

Jonas wilde het wel met haar eens zijn, maar in de afgelopen dagen had hij geleerd om die zin niet zomaar te gebruiken. Er waren tenslotte een heleboel dingen waar hij nooit in had geloofd en die nu zomaar echt bleken te

zijn, op maar een paar kilometer van zijn huis.

Bijvoorbeeld de yeti, die nu in een golfkarretje op hen af kwam zoeven.

‘Wat gebeurt er?’ riep Evi toen Maanpletter van het karretje sprong en zwaaiend met een walkietalkie naar de volière rende.

‘BLAAAAAARGH!’ antwoordde de yeti voor hij naar binnen verdween.

‘Hmm,’ zei Evi. ‘Oké, daar vroeg ik om.’ Ze keek naar de meerminnen, die met hun handen voor hun mond fluisterden en giechelden.

‘De vogels krijsen in ieder geval niet meer,’ zei Jonas. Uit de witte koepel van de volière klonk een gesmoord geroep. ‘Behalve die dan, wat het ook mag zijn.’

‘De roc,’ zei Evi. ‘Pap heeft denk ik kalmerende nevel gebruikt om de andere vogels wat rustiger te maken, maar de roc is zo groot dat dat bij haar niet werkt. Arme Aliya, ze klinkt volkomen getraumatiseerd.’ Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en checkte hem opnieuw. ‘Kom óp, Blauw, waar ben je? Ik heb hem wel veertig appjes gestuurd.’

‘Hij zit vast in het huis van Jasmijn,’ hielp Jonas haar herinneren. ‘Waar wij hem hebben achtergelaten.’ Ze hadden hun vriend Blauw gebeld zodat hij Jasmijn kon afleiden terwijl zij de laatste vermiste griffioenwelp haar huis uit smokkelden. Maar Jasmijn was verliefd op Blauw, dus Jonas wist niet zeker of ze Blauw ooit nog zou laten gaan. Hij probeerde het met een grapje: ‘Misschien moeten we een tweede reddingsactie op touw zetten.’ Maar Evi was zo van streek dat ze niet eens kon glimlachen.

Jonas bewoog een beetje ongemakkelijk – hij was niet goed in mensen troosten – en keek toen omhoog naar het huis.

Een grote, harige gedaante kwam de heuvel af denderen. ‘Daar komt iemand die je misschien op kan vrolijken,’ zei hij.

‘Niemand kan me nu opvrolijken,’ zei Evi. ‘Niks en niemand en –’ Ze slaakte een kreet toen de mammoet van achteren zijn slurf om haar middel wond en haar van de grond tilde.

‘Nou, Kapitein Krulkont probeert het toch,’ zei Jonas.

Evi klopte net zo lang op de slurf van de Kapitein tot hij haar neerzette. Toen draaide ze zich om en gaf hem een knuffel. ‘Oké. Jij misschien wel,’ zei ze. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat Lizzy er niet meer is. Denk je dat het onze schuld is? We hadden haar beter moeten beschermen – maar waartégen? Ik kan het me niet eens voorstellen... het lijkt zo onwerkelijk.’

Ze leunde tegen de dikke bruine vacht van de mammoet. ‘Stel dat ABFAD besluit dat we superslechte oppassers zijn en het fabeldierenpark sluit? Krulkont, als ze onze vergunning intrekken, gaan alle fabeldieren ergens anders naartoe. Dan zie ik jou misschien nooit meer terug.’

Haar troetelmammoet sloeg zijn slurf weer voorzichtig om haar heen en klopte haar op de rug.

‘Dat zouden ze niet doen,’ zei Jonas, bijna meer om zichzelf gerust te stellen dan haar. Eigenlijk wist hij niets over het Agentschap ter Bescherming van FAbelDieren. Hij had er pas de laatste twee dagen iets over gehoord. En dat terwijl zijn moeder er blijkbaar al zijn leven lang voor werkte, als speurder naar fabeldieren. Nou ja, dat hād ze gedaan, tot ze zes maanden geleden opeens was verdwenen.

‘Zeker weten dat ze dat zouden doen,’ zei Evi. ‘Ze hebben een tijdje terug dat fabeldierenpark in de Amazone gesloten. Dat is hun taak: ABFAD moet in de gaten houden of we wel goed voor onze dieren zorgen. Of ze wel veilig zijn. En we hebben nu gefaald, dat is wel duidelijk. Daar komen dan nog

de wolpertinger bij die het vriendje van mijn zus bijna had meegenomen, en de Chinese draak die op weg hiernaartoe zoek is geraakt...' Haar stem stierf weg.

'Waarvan ze denken dat mijn moeder die heeft gestolen,' maakte Jonas haar zin af.

'Ik weet zeker dat ze dat niet gedaan heeft,' zei Evi. 'En dat gaan we bewijzen. Maar het punt is: ABFAD heeft redenen genoeg om slecht over ons te denken. Ik wed dat ze het heerlijk zouden vinden om het park te sluiten.'

Jonas wist niet wat hij zou doen als hij het fabeldierenpark nu kwijt zou raken. Evi Koch en Blauw Meerkant waren de enige vrienden die hij had gemaakt sinds hij in Eden was komen wonen. Hij had zich voor het eerst in maanden gelukkig gevoeld tijdens hun gezamenlijke zoektocht naar de grif-

fioenwelpen. Het feit dat hij de enige was die Skworp en de andere griffioenwelpen kon horen, had hem bovendien het gevoel gegeven dat hij voorbestemd was om met dat soort wezens te werken – dat hij geboren was om speurder te worden, of verzorger in een fabeldierenpark.

En daar kwam nog bij dat als Evi gelijk had, dit park misschien zijn enige kans was om zijn moeder terug te vinden.

'Ik heb je handtekening nodig,' klonk er een stem achter hen.

Jonas draaide zich om en zag dat Melissa Meerkant, Blauws moeder, Krulkont vanuit het huis gevolgd was. Ze hield een zilverkleurige pen en een klembord vol papieren voor hun neus. Haar blonde haar was zo glad en glanzend als metaal. In haar keurig gestreken mantelpakje zag ze er zoals gewoonlijk uit alsof ze naar een officiële vergadering moest,

ook al was het zondag en tijd om te ontbijten.

‘Eh,’ zei Jonas, ‘de mijne?’

‘Ja, de jouwe natuurlijk,’ zei Melissa. ‘Of is er soms nog iemand voor wie ik uit het niets een stapel papieren tevoorschijn moet toveren?’

Eerder die ochtend had de vader van Evi aan de ABFAD-agenten verteld dat Jonas een nieuwe werknemer was. Dat was een van de coolste dingen die Jonas ooit had meegemaakt. De agenten wilden zijn papieren zien voor ze weggingen – maar daar zouden ze in de chaos rond de moord op Lizzy toch zeker niet meer aan denken?

Aan de andere kant was het, gezien de uitdrukking op Melissa’s gezicht, waarschijnlijk geen goed idee om in discussie te gaan.

Hij pakte de pen aan en bladerde door de papieren. Bij elk plakkertje zette hij zijn handtekening, zonder ook maar iets te lezen. Er waren een heleboel kleine lettertjes.

‘Heb je het gehoord van Lizzy?’ vroeg Evi aan Melissa.

‘Ja, je vader heeft het ons over de radio verteld. Je moeder belt op dit moment met het ABFAD-hoofdkwartier,’ zei Melissa. ‘Het is verschrikkelijk. Echt een ramp. En wat nog erger is, ik heb geen idee hoe we dit park draaiend moeten houden zonder een wekelijks gouden ei. Daarmee kwamen we net rond. Draken eten niet bepaald paardenbloemen, weet je. En dan heb ik het nog niet eens over hoe duur sommige vismensen zijn.’ Melissa trok een wenkbrauw op naar de verzamelde meerminnen, die allemaal trouw waren aan haar ex, koning Kobalt.

‘Daar komt Blauw aan,’ zei Evi. Ze klonk opgelucht. Jonas

merkte dat hij ook iets rustiger werd toen hij hun vriend zag. De half-meerman slenterde vanuit het huis naar hen toe met een kledingzak over zijn schouder. Het leek wel alsof Blauw nooit ergens gestrest over raakte. Zelfs de zes ontsnapte griffoienwelpen hadden hem niet uit zijn evenwicht gebracht.

‘Zo is het wel goed.’ Melissa trok het klembord uit Jonas’ handen terwijl hij de laatste handtekening nog zette. Ze ging regelrecht terug naar het huis, met een klopje op Blauws schouder in het voorbijlopen. Jonas wreef over zijn voorhoofd. Hij hoopte maar dat het fabeldierenpark niet nog meer problemen zou krijgen door zijn papieren. Ze hadden al genoeg op hun bord.

‘Jullie zijn me wel wat schuldig!’ Blauw wees naar Evi en Jonas. ‘Dankzij jullie moet ik als ridder naar Jasmijns Halloweenfeestje. In een harnas.’ Hij gooide de zak op de grond en hij rinkelde.

Kapitein Krulkont sprong op en liep behoedzaam om de zak heen.

Blauw zei tegen Jonas: ‘En jij gaat met me mee, of je het leuk vindt of niet. Én ik mag jouw kostuum uitzoeken. Ik zeg het maar vast: het worden waarschijnlijk konijnenoren of elfenvleugels of zoiets. Het meest gênante wat ik kan bedenken.’

‘Maar je hebt je offer niet voor niets gebracht,’ zei Jonas. ‘We hebben de welp terug, en ABFAD heeft niet gemerkt dat er ook maar eentje weg was.’

Blauw porde met zijn teen in de kledingzak. ‘O, gelukkig. Door al die hysterische appjes van Evi dacht ik even dat ze erachter waren gekomen. Maar als alles goed is met de welpen, wat is er dan aan de hand? Waarom moest ik snél terugkomen “OMG 112 de wereld vergaat”?’

‘Blauw...’ Evi’s stem trilde en ze stopte.

‘Wat is er aan de hand?’ Blauw keek van Evi naar Jonas en weer terug. Zijn ergernis verdween toen hij de uitdrukking op hun gezicht zag.

Evi haalde diep adem. ‘Het is Lizzy. Ze is dood – of vermist, of... nee, ze is waarschijnlijk dood.’

Jonas dacht aan hoe het nest eruit had gezien en moest het wel met haar eens zijn.

‘Wat?’ riep Blauw uit. ‘Hoe dan?’

‘Dat weten we niet. Pap is binnen samen met de ABFAD-agenten op zoek naar aanwijzingen.’

‘Wauw. Dat is echt...’ Blauw schudde zijn hoofd, niet in staat om de zin af te maken. ‘Wat weten we?’

‘Niet veel.’ Evi vertelde wat zij hadden gezien. Ze wreef in haar ogen en zuchtte. ‘Ik kan gewoon niet bedenken wie Lizzy zou willen vermoorden.’

‘Behalve iedereen die haar kende, bedoel je?’ zei Blauw.

‘Blauw!’ riep Evi.

‘Nou, het is toch waar? Het is natuurlijk heel zelig en verschrikkelijk, maar je moet toegeven dat ze niet zo’n heel aardige vogel was. Ze stelde altijd allerlei eisen en ze ging maar door over hoe belangrijk ze was voor het fabeldierenpark. Jij hebt een keer twee uur lang de kussens van haar nest op staan schudden en toen besloot ze alsnog dat ze de verkeerde kleur hadden.’

Jonas had Lizzy inderdaad nogal een diva gevonden. Maar ze was wel een fabeldier. Een pratende gans die gouden eieren kon leggen... wie zou zoiets zeldzaams willen vernietigen?

‘Ik kan er niet tegen om hier gewoon maar te staan,’ zei Evi. ‘We moeten iets doen. Misschien kunnen we op zoek gaan naar getuigen. Of de beveiligingsbeelden checken. Of –’

‘We moeten ABFAD hun werk laten doen,’ onderbrak Blauw haar rustig. ‘Zij doen de hele tijd onderzoek naar dit soort dingen.’

‘Heeft de volière nog een andere ingang?’ vroeg Jonas. ‘Dan kunnen we in ieder geval even bij de roc gaan kijken. Checken of ze oké is.’

Evi sloeg een hand tegen haar voorhoofd. ‘Dat is precís wat we moeten doen. Nu meteen. Blauw, ga mijn iPod halen, dan zien we je zo in de volière.’

Blauw knikte en vertrok naar het huis. De meerminnen riepen zijn naam en floten toen hij voorbijkwam, maar hij negeerde ze.

Jonas volgde Evi naar de achterkant van de volière, waar een smalle metalen ladder langs de zijkant van de koepel omhoogleide. Evi keek er even naar, schopte toen haar schoenen uit en klom op haar sokken naar boven. Jonas deed hetzelfde. Waarschijnlijk konden de volwassenen in de koepel ze zo niet horen.

‘Misschien is Lizzy helemaal niet dood,’ zei Jonas. Hij probeerde zichzelf af te leiden, want ze klommen wel erg hoog. ‘Misschien heeft iemand haar meegenomen vanwege haar gouden eieren.’

‘En al dat bloed dan, en die veren?’ vroeg Evi. ‘Dat zijn geen gewone ganzenveren. Die zijn zeker weten van haar. Ik wou dat ik een verklaring had waarbij ze nog leefde, maar ik kan niks verzinnen.’

Evi stapte van de ladder op een roestig platform. Dat leek

veel te klein als je bedacht hoe hoog het was. Ze reikte naar een grote hendel aan een wiel recht boven haar hoofd en stopte toen.

‘Dat is gek,’ fluisterde ze tegen Jonas.

Hij tuurde onhandig over haar schouder zonder zijn stevige greep op de ladder te verminderen. Nu kon hij zien dat een groot paneel van de koepel omhoog kon rollen, zoals een garagedeur. Een klein huis zou erdoorheen passen, zo groot was het. Jonas’ huis bijvoorbeeld.

‘Wat is er gek?’ fluisterde hij terug. ‘Waar is die roldeur voor?’

‘Zo kunnen we de roc naar binnen of naar buiten laten als dat nodig is,’ zei Evi. ‘We hebben hem laten maken toen ze hier kwam.’ Ze wees weer naar de deur. ‘Maar moet je zien. Hij is al een stukje open.’

Jonas zag wat ze bedoelde. Onder de deur was een gat, net groot genoeg om doorheen te kruipen.

‘Misschien heeft de moordenaar van Lizzy het lijk hierdoor afgevoerd,’ zei Evi. Ze hurkte neer en bekeek de deur goed. ‘Maar ik zie geen bloed.’

‘We moeten er eigenlijk niet aankomen,’ zei Jonas. ‘Misschien zijn er sporen achtergelaten.’

Evi aarzelde, en toen hoorden ze allebei weer een droevig grote-vogel-geluid uit de volière komen.

‘Ik wil echt even bij Aliya kijken,’ zei ze. ‘We wurmen ons door het gat – probeer niks aan te raken.’

Ze dook door het gat en was al verdwenen voor Jonas kon tegenstribbelen. Hij keek om zich heen naar het fabeldierenpark. Vanaf deze hoogte kon hij bijna het hele park zien. Hij zag de griffioenen die in de verte op hun rotsen lagen te zonnen. Hij kon het huis zien, met een paar zwarte hellehonden

ernaast die achter elkaar aan joegen. Hij kon zelfs de donkere vorm van de kraak zien, onder het wateroppervlak van het meer, en de grotten in de rotswand achter in het fabeldierenpark. Hij nam aan dat daar de draken woonden, maar er was geen spoor van de draken zelf te ontdekken.

‘Kom op,’ fluisterde Evi vanuit de koepel.

Jonas bukte zich en stapte voorzichtig door het gat onder de roldeur. Zijn sokken raakten glad, donkerbruin hout. Hij gleed bijna uit, hervond zijn evenwicht, keek op – en bleek pal voor een kwaadaardig gekromde snavel zo groot als een koelkast te staan.

‘Niet bewegen,’ zei Evi. ‘Ze heeft honger.’

Jonas verstijfde, half in elkaar gedoken, net binnen de roldeur. Hij stond op een richel hoog in de volière, omringd door boomtoppen en groen. Naast hem was een enorm, rommelig nest, gemaakt van stapels losse takken.

Maar wat hem vooral opviel waren de scherpe zwarte ogen die hem op de richel vastpinden, de gigantische klauwen op een meter afstand en de glanzende witte veren van de grootste roofvogel ter wereld.

‘Rustig maar, Aliya,’ zei Evi sussend. ‘Dit is Jonas. Hij is een vriend. Hij werkt hier nu.’

Aliya klepperde één keer met haar snavel. De harde klik weerkaatste tegen de koepel boven hen. Toen deed ze een stap achteruit en ging weer op haar nest zitten, al bleef ze Jonas strak aankijken.

‘Ze is gewoon van slag vandaag,’ zei Evi. ‘Normaal is ze heel rustig, maar de vreemden en al die drukte rond Lizzy’s

nest hebben haar overstuur gemaakt. En we brengen haar ontbijt meestal al bij zonsopgang, dus nu heeft ze honger en ze is in de war.’

Jonas gluurde over de rand, maar hij kon Lizzy’s nest hiervandaan niet zien – er stonden te veel bomen voor. Een wenteltrap voerde van de richel waar de roc zat naar het groen beneden. Evi’s vader en de twee ABFAD-agenten schreeuwden niet meer, maar hun stemmen klonken nog steeds hard en boos. Hij zag meerdere vogels met hun ogen dicht op de takken van de bomen zitten, dus de kalmerende nevel had gewerkt.

‘Het is al goed, Aliya,’ zei Evi. Ze stak haar hand in het warrige nest en trok er twee kleine luidsprekers uit. ‘Er is een... eh, een soort van ongeluk gebeurd. Met Lizzy.’

De roc maakte een soort *arrk*-geluid en trok een gezicht dat volgens Jonas grappig genoeg leek op *Nou*, *dat was haar verdiende loon*.

‘Hoeveel zou ze ervan begrijpen?’ vroeg hij aan Evi.

‘Moelijk te zeggen,’ zei Evi, ‘maar ik denk dat ze heel intelligent is.’

‘Ik ook,’ zei Jonas. De roc knipperde traag met haar ogen, alsof ze er wijzer uit probeerde te zien. ‘Heeft mijn moeder haar hier gebracht?’

Hij wist dat zijn moeder Evi’s mammoet had gevonden. Hij vond het wel een mooi beeld: zijn moeder die op een enorme roofvogel het fabeldierenpark in kwam vliegen. Tegelijkertijd was hij echt boos dat ze hem nooit de waarheid over haar ongelooflijk coole baan had verteld. En dat terwijl Evi er wél alles van mocht weten. Maar iedere keer als hij probeerde te bedenken wat er met haar gebeurd kon zijn, maakte hij zich ongerust. En dan voelde hij zich schuldig omdat hij zo boos was geweest na de laatste ansichtkaart die ze had gestuurd.

Toch wist hij niet zeker of hij haar die kaart al vergeven had. Hij had ook geen idee hoe het nou echt zat, dus misschien kon hij voorlopig maar beter niet te veel over mam nadenken.

Evi schudde haar hoofd. ‘Nee, dat was een andere speurder. Jouw moeder heeft wel de alicanto hier gebracht; die moet je zeker een keertje ontmoeten. Met oordoppen in.’

Blauws voeten verschenen in het gat onder de deur, gevolgd door de rest van Blauw en meteen daarna door Keiko. Het Japanse meisje was door Evi’s ouders geadopteerd, en Jonas wist nog niet of hij haar meer of juist minder intimiderend vond nu hij haar eenmaal als vos had gezien.

Keiko had de witte kimono die ze aan had toen ze van gedaante was verwisseld, verruild voor een strakke zwarte broek en een nauwsluitend saffierblauw T-shirt met FOXY erop in glittersteentjes.

‘O,’ zei Jonas. Hij wees naar haar shirt. ‘Foxy! Haha! Ik snap ’m!’

Keiko keek hem boos aan met haar goudbruine ogen.

‘Want je bent een... kittensie... kitsoenie... je weet wel, dat ding waardoor je soms in een vos verandert...’

‘*Kitsune*,’ snauwde Keiko. ‘En ik verander niet in een vos. Ik ben een vos, maar op dit moment kies ik ervoor om een meisje te zijn.’

Jonas knipperde verward met zijn ogen, maar niemand leek te vinden dat er nog meer uitleg nodig was.

‘Wat doet zij hier?’ vroeg Evi en ze trok haar iPod uit Blauws hand. ‘Ze maakt Aliya alleen maar meer overstuur.’

Keiko gooide haar vlechten over haar schouders, zette haar handen in haar zij en snoof. De roc ging verzitten op haar nest en bromde ongelukkig. Jonas begreep dat ze het niet fijn vond dat Keiko in de buurt was. Dat gold voor de meeste dieren

in het fabeldierenpark, besepte hij nu. De eenhoorns haatten haar ook. Misschien konden ze haar vossigheid ruiken of aanvoelen.

‘Ze zag dat ik je iPod meenam,’ zei Blauw, ‘en ze wilde weten wat er aan de hand was.’

Evi rolde met haar ogen, hurkte naast de speakers en scrolde door haar afspeellijst. Even later klonk er Indiase muziek, zachtjes en een beetje blikkerig. De roc ontspande zich zichtbaar en liet haar kop op haar nest neerploffen.

‘Iemand heeft Lizzy vermoord,’ zei Jonas tegen Keiko. ‘Het is één grote rotzooi daarbeneden.’

‘Vermoord? Dat lijkt me stug,’ zei Keiko.

‘Echt?’ Evi keek op, een hoopvolle uitdrukking op haar gezicht. ‘Ruik je niet genoeg bloed of zo?’

‘Ja,’ zei Keiko. ‘Ik denk eerder dat ze is opgegeten.’

‘O nou, dat is een hele troost!’ riep Evi uit.

‘Ik probeerde je niet te troosten,’ riep Keiko terug.

‘Ssst,’ zei Blauw. Ze hielden allemaal hun mond, en Jonas besepte dat er geen stemmen meer klonken beneden.

‘Oeps,’ zei Evi.

De wenteltrap begon te schudden en toen verscheen meneer Koch tussen de boomtoppen. Hij klom naar ze toe. Zijn roodbruine haar stond wild overeind en hij leek uitgeput.

‘Evi!’ zei hij geschokt. ‘Wat –’

‘We gingen bij Aliya kijken!’ zei Evi snel. ‘Ze was zo van streek, hoorden jullie dat niet? We wilden zorgen dat ze oké was. Ze klopte op het nest van takken, en de roc klepperde zelfingenomen.’

‘Jullie horen in het huis te blijven,’ zei meneer Koch streng.

‘Dat weet ik wel,’ zei Evi, ‘maar kom eerst

eens even naar deze deur kijken. Hij stond op een kiertje toen we hier kwamen. Misschien is iemand hierdoor binnengekomen en weer weggegaan vannacht.'

De twee ABFAD-agenten waren niet blij toen ze rond het nest op de richel niet alleen Evi maar ook Jonas, Blauw en Keiko aantroffen.

'Pap, is Lizzy echt dood?' vroeg Evi.

Jonas kon wel raden wat ze dacht, want hij hoopte hetzelfde. Misschien is het een vergissing, dacht hij. Misschien heeft Lizzy zelf een stunt uitgehaald, om ons bang te maken en te zorgen dat we haar allemaal wat meer waarderen.

'Ik ben bang van wel, liefje,' zei agent Dante zachtjes. Me-
neer Koch knikte met hangende schouders.

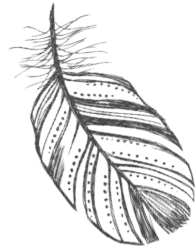
'Al kun je het nooit helemaal zeker weten zonder
lijk,' zei agent Ronsibel met een stem die klonk
alsof de scherpe randjes gladgestreken waren.
'Robert, ik sta erop dat we de volière vergrende-
len. Dit is nu geen plek voor kinderen.'

Jonas probeerde hem niet aan te staren. Tot nu toe leek het alsof de ABFAD-agent hem niet had herkend, en Jonas wist niet zeker hoe agent Ronsibel zou reageren als hij doorkreeg waar ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet.

Dat was zes maanden geleden, toen Jonas en zijn vader nog in de stad woonden. Twee dagen nadat ze de kaart van Jonas' moeder hadden gekregen, dook Ronsibel op. Die kaart waarop zoveel stond als *Hallo hallo, sorry maar ik heb een coole nieuwe baan, hou superveel van jullie maar kom voorlopig niet naar huis, fijn leven nog, enz.*

Pap had gevraagd of Jonas een paar dagen thuis wilde blijven om het te 'verwerken', wat Jonas maar suf vond klinken.

Een beetje op de bank tv liggen kijken maakte het echt niet minder erg dat mam weg was. Hij kon dus net zo goed die rekentoets maken. Hij voelde zich zo ellendig dat een onvoldoende niks meer uitmaakte.

Daardoor had Jonas Ronsibel al gehoord voor hij hem gezien had: die stem, kortaf en streng, aan de andere kant van de deur toen hij uit school kwam.

‘U beweert dat u geen idee hebt waar ze is.’

Jonas bleef staan met zijn sleutel half uit zijn zak, en luisterde aan de deur.

‘Sorry,’ zei Jonas’ vader. ‘We hebben sinds haar vertrek niets meer van haar gehoord.’

Hij zegt niets over de kaart, dacht Jonas. Oké. Dus pap vertrouwt deze kerel niet.

‘Geen pakjes?’ zei de stem van de onbekende. ‘Heeft ze ergens een kluisje? Of een opslagbox?’

‘Nee,’ zei Jonas’ vader. Hij klonk iets minder vriendelijk. ‘Waar gaat dit over?’

‘Uw vrouw is niet alleen verdwenen,’ zei de andere man. ‘Ze is verdwenen met iets wat heel belangrijk voor ons is. Als u haar helpt dat te verbergen, meneer De Wild, zal dat ernstige gevolgen hebben.’

Het was even stil. ‘Ik denk dat u beter kunt gaan,’ zei Jonas’ vader.

Voetstappen aan de andere kant van de deur. Jonas rende terug naar de trap. Toen de deur openging, deed hij alsof hij net boven aankwam.

Ronsibel had hem in het voorbijgaan streng aangekeken, maar ze hadden elkaar niet langer dan tien seconden gezien. Misschien kwam het daardoor dat hij Jonas nu niet herkende.

Of misschien gaf hij zo veel kinderen een rotgevoel over hun ouders dat hij ze niet meer uit elkaar kon houden.

Delia Dante, de andere agent, leek veel aardiger dan Ron-sibel. Ze glimlachte vaker en volgens Evi zei ze steeds tegen de kinderen dat ze haar maar Delia moesten noemen. Jonas kon zich niet voorstellen dat hij dat zou doen: het was al raar genoeg als Evi het deed.

Maar zelfs agent Dante fronste haar wenkbrauwen toen ze de roldeur inspecteerde. Ze veegde een lok donker haar uit haar gezicht en wees met haar pen naar een paar krassen in de verf.

‘Het is mogelijk dat hier gisteravond iets groots doorheen is gekomen,’ zei ze. ‘Aan die klauwsporen te zien een griffioen, een taniwha of een mapinguari.’

Er liep een rilling over Jonas’ rug. Twee van die dieren kende hij niet, maar hij wist genoeg over de griffioenen van het park. En de agent had een klank in haar stem die niets goeds beloofde voor zijn nieuwe vrienden.

‘Onze griffioenen zouden nooit een ander fabeldier aanvallen,’ protesteerde Evi.

‘Dat is waar,’ zei Jonas. ‘En trouwens, de welpen zijn bang voor de gans. Skworp vertelde dat ze een keertje met haar wilden spelen en dat ze toen heel lelijk deed.’

‘Aha.’ Agent Dante maakte een aantekening. ‘Dat kan voor een van de ouders een reden zijn om haar te vermoorden.’

‘Nee!’ zei Jonas. ‘Zo zijn ze niet. Nira wil dat ze voor zichzelf leren opkomen, en Rif... nou, Rif kan wel wat overbezorgd zijn, maar –’

‘Jonas, hou op met helpen,’ zei Keiko hatelijk.

Jonas hield met een rotgevoel zijn mond. Evi friemelde zenuwachtig aan haar nagels en keek hem niet aan.

‘Die griffioenen worden gefokt met het oog op intelligentie, niet op gewelddadigheid,’ kwam meneer Koch kalm tussenbeide. ‘En onze mapinguari wordt goed onder controle gehouden, die is tegenwoordig vegetariër.’

Keiko snoof en mompelde: ‘Wortels eten. Hij zou net zo goed een koe kunnen zijn.’

‘En we hebben niet eens een taniwha,’ zei Evi. ‘Trouwens, als er een taniwha hierheen was gekomen, zouden we buiten zijn tunnel moeten zien.’

‘Nou,’ zei agent Dante, ‘een draak dan misschien.’

‘Echt niet!’ Evi liet bijna haar iPod vallen. ‘Niet onze draken!’

‘We hebben strikte veiligheidsmaatregelen voor onze drie draken,’ zei meneer Koch. ‘Ik kan me niet voorstellen dat een van onze draken dit zou doen, zelfs als het ze lukte om te ontsnappen. Gezien de klauwsporen, de kalmerende nevel die waarschijnlijk is gebruikt en de planning die nodig is voor zo’n aanval – kan het geen weerwolf geweest zijn?’

Jonas wist niet waarom hij zo verbaasd was. Nu hij al griffioenen en eenhoorns en meervolk had ontmoet, zou het niet raar moeten zijn dat er ook weerwolven bestonden. Maar het klonk toch heel vreemd. Hij stelde zich voor dat die gast uit de *Twilight*-films probeerde een gigantische gans op te eten. Hij had zo’n idee dat Lizzy hem wel aan had gekund.

‘Hebben jullie weerwolven hier?’ fluisterde hij tegen Blauw.

‘Nee,’ fluisterde Blauw terug. ‘Weerwolven horen in de categorie “bijna menselijk”, dus die komen meestal niet in

fabeldierenparken terecht, behalve als ze er zelf voor kiezen – zoals mijn vaders meervolk. Wij bijna menselijken vallen onder een ander agentschap.'

'Er staan geen weerwezens geregistreerd in dit deel van het land,' zei Ronsibel fronsend.

'Misschien een ongeregistreerde...' begon meneer Koch.

'Zeer onwaarschijnlijk,' zei Ronsibel hard. 'En voordat je eventuele wezens van buiten je park de schuld gaat geven, stel ik voor dat we een onderzoek instellen naar de roofdieren binnen deze muren.' Hij haalde een tablet uit zijn aktetas en begon er energiek op te tikken.

'Pap,' zei Evi, 'waarom kijken we niet gewoon naar de beveiligingsbeelden? Dan kunnen we toch precies zien...' Haar stem stierf weg toen ze de uitdrukking op haar vaders gezicht zag. De roc maakte een meelevend klaaglijk geluid.

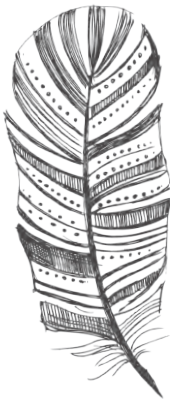
'Die heeft je moeder al gecheckt,' zei meneer Koch. Hij hield zijn walkietalkie omhoog. 'En we hebben... een probleem.'

'Ja,' zei Ronsibel ijzig. 'Alle beveiligingsbeelden zijn verdwenen. Ik zou wel zeggen dat dat een probleem is.'

'Alleen maar witte ruis op de opnames van gisteravond,' zei agent Dante grimmig.

Jonas en Evi wisselden een geschokte blik. Dat kan geen toeval zijn, dacht Jonas. Iemand heeft ervoor gezorgd dat niemand kon zien wat er met Lizzy gebeurde. Maar wat voor wezen kan zowel een computer hacken als een gans opeten?

'Dit is precies waarom wij zeiden dat jullie de beveiligingsapparatuur moesten updaten,' zei agent Ronsibel. Hij klonk zo

streng dat er een rilling over Jonas' rug liep.

‘Maar dat hebben we ook gedaan!’ riep Evi uit. ‘We hebben alles gedaan wat jullie vroegen. Matthijs is gisteren de hele dag bezig geweest om de update te installeren die jullie ons gegeven hadden.’

‘Rustig maar, Evi,’ zei haar vader. ‘Ik heb al verteld dat de update is geïnstalleerd. Er moet iets zijn geweest waardoor de verbinding werd verbroken, of misschien was er een probleem met de software...’

‘Er zijn op geen enkele andere locatie problemen ontstaan met die software,’ merkte agent Ronsibel op.

‘En Nero?’ vroeg Jonas. De roc kon niet praten, maar Jonas wist dat de melodramatische feniks dat wel kon. ‘We kunnen hem vragen of hij iets heeft gezien gisteravond.’

Meneer Koch zuchtte. ‘Dat had ik ook bedacht. Dus ik vroeg Maanpletter om hem te gaan zoeken, maar Nero ging in vlammen op zodra hij de yeti zag.’ De feniks had de neiging om spontaan in brand te vliegen. Als hij gestrest was bijvoorbeeld, of als hij vond dat hij niet gewaardeerd werd, of als hij duidelijk wilde maken dat niemand hem aandacht gaf. ‘Op dit moment is hij een zeer nutteloos hoopje as. We moeten het later nog maar eens proberen.’

‘Hoe dan ook, we moeten meteen een volledig onderzoek instellen naar de dood van de gans,’ zei agent Dante. ‘Hebben jullie roofdieren die een hekel aan haar hebben?’

‘De gans was niet bepaald geliefd,’ zei meneer Koch op effen toon, ‘maar ik kan geen specifieke vijanden bedenken.’

Jonas zag de uitdrukking op Evi's gezicht voor ze die kon verbergen. *Hm*. Was er wél iemand die het op Lizzy voorzien had?

‘Dan beginnen we met de draken,’ mompelde agent Dante.

‘Die zijn tenslotte het gevaarlijkst.’

Ondanks de spanning, ondanks de moordplek, ondanks het feit dat het fabeldierenpark bedreigd werd, voelde Jonas zijn huid prikken van opwinding.

Hij ging voor het eerst een draak ontmoeten.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Menagerie #2: Dragon on Trial*

Verschenen bij HarperCollins Children's Books

© 2014 Tui T. Sutherland en Kari Sutherland

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Hanneke Majoor

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie: Shutterstock

Illustraties: dr. Hendrik Gheerardyn

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4996 2 (e-book 978 90 261 4997 9)

NUR 282, 283